

Arrest

nr. 128 801 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 20 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2014 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2013 werd ingediend, en op 05.08.2013 werd aangevuld door :

B., M. (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxxx) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag van 14.10.2010 werd afgewezen in de beroepsprocedure op 15.09.2011. Het argument dat ze niet terug kan keren naar Rusland voor de redenen aangehaald tijdens haar asielprocedure wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. We merken ook op dat deze procedure niet onredelijk lang heeft geduurd.

Ze beroept zich ook op haar medische verblijfsprocedure en op het feit dat ze borstkanker heeft en een lopende behandeling met ziekenhuisopname. Haar verblijfsverzoek om medische redenen van 06.01.2011 werd evenwel in haar nadeel afgesloten bij beslissing van 07.01.2014. We hebben dit medische argument bijgevolg niet in haar voordeel weerhouden. Het feit dat deze procedure enkele jaren heeft geduurd, is geen buitengewone omstandigheid die haar ervan weerhoudt om de verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen. Ze beroept zich op artikel 3 EVRM maar ze toont niet aan op welke wijze dit artikel geschonden wordt bij een terugkeer naar Rusland. Ze stelt dat haar gezin ten zeerste ontwricht wordt als geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, maar ze toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, verschillende procedures heeft doorlopen, Nederlands heeft geleerd, sociale banden heeft, werkbereid is, geen gevaar is voor de openbare orde en integratiebewijzen voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat zij geruime tijd in België verblijft, zich goed geïntegreerd heeft, en de asielprocedure en navolgende procedures op grond van artikel 9ter en artikel 9bis van de vreemdelingenwet verschillende jaren geduurd hebben. Zij meent in de eerste plaats dat de bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of welke elementen dan wel kunnen leiden tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als noch de integratie op zichzelf, noch de medische toestand, noch de duur van de procedures kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie. Er is volgens de verzoekende partij sprake van een manifeste schending van de ratio legis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.1.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.1.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de volgende elementen aanvoerde als buitengewone omstandigheden:

- de verzoekende partij is op het moment van de aanvraag in afwachting van de behandeling van het beroep tegen de negatieve beslissing betreffende haar asielaanvraag van het Commissariaat-generaal -

- zij heeft ernstige medische problemen en is in afwachting van een antwoord op haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet
- zij is sterk geïntegreerd, spreekt Nederlands, en is werkbereid
- zij heeft problemen in haar land van herkomst zoals blijkt uit haar asielrelaas
- zij heeft een ononderbroken verblijf in België van twee en een half jaar, en zij is totaal verankerd in België.
- ontwrichting van haar gezin

Verder stelt de verzoekende partij in haar aanvraag dat, gezien alle argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verblijf zich hier en nu in België situeren, men dan ook dient uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Zij verwijst ook naar de langdurige asielprocedure (meer dan twee en een half jaar). Zij heeft verder nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en er is dus geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.1.7. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat elk van de opgeworpen elementen werd beoordeeld.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij herhaalt immers louter de elementen die zij als buitengewone omstandigheden in haar aanvraag aanvoerde. De verzoekende partij toont hiermee echter geenszins aan dat het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

Bovendien is de volgende stelling van de verzoekende partij: *“Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als noch de integratie op zichzelf, noch de medische toestand, noch de duur van de procedures kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie”* een loutere bewering die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

2.1.8. Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat er niet afdoende en in concreto wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Er kan en mag van de verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor de verzoekende partij een grondig onderzoek voert, wat in casu niet is gebeurd. Het totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing.

Bovendien is de motivering volgens de verzoekende partij ontoereikend.

De verzoekende partij stelt verder dat zij gedurende een langere periode heeft gewacht op een beslissing aangaande haar asielaanvraag en nadien op een beslissing aangaande haar verzoek tot medische regularisatie. Hiermee dient rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie. Bij de beoordeling van de duur van de procedure is enkel rekening gehouden met hetzij de duur van de asielprocedure, hetzij met de duur van de procedure inzake medische regularisatie, maar niet met de duur van deze beide procedures samen en ook niet met de duur van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Als al deze opeenvolgende en ononderbroken procedures worden bijeengeteld dan is er sprake van een totaalduur van meer dan 3 en een half jaar, en de procedures zijn nog steeds bezig. Bovendien is er op heden nog

steeds een procedure van medische regularisatie bezig, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt.

Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing geargumenteed aangaande de cumulatie van de ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, maar zij, aangevuld met andere elementen wel aanleiding kunnen geven tot het indienen van een verzoek tot regularisatie in België. De motiveringsplicht en de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur zijn dan ook geschonden.

2.2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de *‘beginselen van behoorlijk bestuur’* merkt de Raad op dat er verschillende beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.4. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat er niet afdoende en in concreto gemotiveerd wordt over de opgeworpen elementen van integratie alsook over de duur van haar verblijf in België. Immers blijkt uit de bestreden beslissing waarom deze elementen niet aanvaard worden als zijnde buitengewone omstandigheden: *“De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, verschillende procedures heeft doorlopen, Nederlands heeft geleerd, sociale banden heeft, werkbereid is, geen gevaar is voor de openbare orde en integratiebewijzen voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980(...)”*. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de subjectieve mening dat de optelsom van de duur van haar procedures een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat de gemachtigde onredelijk geoordeeld heeft dat de duur van deze procedures geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar verhindert de aanvraag vanuit het land van herkomst te doen.

Ook wat betreft de aangevoerde problemen in het land van herkomst heeft de verwerende partij op omstandige wijze uiteengezet waarom deze niet gelden als buitengewone omstandigheden, met name: *« Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag van 14.10.2010 werd afgewezen in de beroepsprocedure op 15.09.2011. Het argument dat ze niet terug kan keren naar Rusland voor de redenen aangehaald tijdens haar asielprocedure wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is.

2.2.5. De Raad wijst er voorts op dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij inderdaad verworpen was bij beslissing van 7 januari 2014. Het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient beoordeelt te worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)), hetgeen in casu gebeurd is. Het loutere feit dat verzoekende partij beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 7 januari 2014 maakt niet dat deze beslissing niet meer rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig is en dat de verwerende partij hiernaar niet had mogen verwijzen. Ten overvloede wijst de Raad er nog

op dat het beroep tegen deze beslissing van 7 januari 2014 bij arrest nr. 128 797 van 4 september 2014 van de Raad verworpen werd.

2.2.6. De verzoekende partij stelt voorts dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, moeten beoordeeld worden.

2.2.7. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.8. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat vaste rechtspraak stelt dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van sterke sociale bindingen die de verzoekende partij heeft met België. Het feit dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af aan alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoek tot regularisatie zijn geenszins beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure tot regularisatie aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures totaal verschillend zijn. Het is niet omdat de verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat de verwerende partij, omdat ze de asielaanvraag heeft verworpen, thans in deze procedure geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen elementen. Het is belangrijk te vermelden dat de verzoekende partij is moeten vluchten omwille van de ondraaglijke problemen die zij had in haar land van herkomst. Zij kan thans onmogelijk of minstens zeer moeilijk terugkeren naar haar land van herkomst, temeer er een ernstige medische problematiek is waarvoor thans nog een procedure in beroep lopende is bij de Raad.

In Tjsetsjenië komen tot op heden verschillende problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard. De verzoekende partij verwijst naar illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn en het dagelijks bestuur in handen is van lokale mensen dat de situatie er plots veilig zou zijn, wel integendeel. De verzoekende partij kan niet terugkeren.

De verzoekende partij haalt de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aan. Zij stelt dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft: er is nog een beroepsprocedure hangende betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zij is totaal verankerd, en zij kan onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst. Zij stelt verder dat door de bestreden beslissing haar situatie ten eerste wordt ontworcht. De belangen van de verzoekende partij zijn geschaad indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Door de bestreden beslissing weet de verzoekende partij zich persoonlijk gekrenkt en zij weet zich geschaad in haar persoonlijke ontwikkeling.

2.3.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.3.3. De verzoekende partij stelt in essentie dat zij niet kan terugkeren omwille van de problemen in haar herkomstland. De Raad merkt vooreerst op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij negatief werd beoordeeld. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, blijkt uit niets dat zij andere zaken dan deze die door de asielinstanties werden beoordeeld, in haar regularisatieaanvraag heeft aangevoerd om aan te tonen dat zij een gevaar loopt in haar herkomstland. Meer nog, verzoekende partij heeft in haar regularisatieaanvraag zelf expliciet verwezen naar de elementen die zij in het kader van haar asielaanvraag had ingeroepen. Nu de bevoegde asielinstanties geoordeeld hebben dat er geen gevaar bestaat voor verzoekende partij in het herkomstland op grond van deze gegevens, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij naar deze afwijzing van de asielaanvraag verwijst om te oordelen dat de verzoekende partij ook nu niet aantoonde dat deze gegevens haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst.

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). De vage beschouwingen van de verzoekende partij over de situatie in Tsjetsjenië zonder deze op enige concrete manier aannemelijk te maken, volstaan geenszins om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit op geen enkele concrete wijze uitwerkt in haar verzoekschrift. Zij maakt zelfs niet aannemelijk dat zij in België over een gezinsleven beschikt.

Waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar haar beroepsprocedure tegen de afwijzende beslissing van 7 januari 2014 inzake haar medische regularisatieaanvraag, verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande van het tweede middel.

2.3.4. Het derde middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER